

[Maisted]

Ministerens konklusioner er jo rørende, men det er nu ikke sådan, at de internationale olieselskaber har grød i hovedet. Når ministeren går ud og køber en billigere, men på svovl meget righoldig olie, er det klart, at de andre er fritaget for at forsyne det danske marked med den olie, og den kan de nok anvende et andet sted. For kendsgerningen er jo stadig væk den, at de køber 50 pct. af den olie, der sælges i Saudi-Arabien, også den billige olie, og formentlig endnu billigere, end ministeren er i stand til at købe den olie. Det vil sige, at den anvender de selvfølgelig andre steder, hvor man ikke har fået den afsindige idé at blande staten ind i oliehandelen, og så skal de på spotmarkedet for at købe den lettere olie, den, der ikke er så meget svovl i, til de dyre penge. Det er de danske olieselskaber, der er tvunget til at købe den dyre olie, fordi staten blander sig i denne oliehandel, og dermed stiger priserne.

Vi, dvs. ministeren, mindsker olieselskabernes mulighed for at forsyne deres egne raffinaderier, og så siger han: ja men den samhandel er de da interesseret i. Det er da klart, at en hvilken som helst forretningsmand – og det gælder bestemt også olieselskaberne – altid affinder sig med de forhold, der hersker på markedet, det er de ganske enkelt tvunget til, og så forsøger de at få det bedste ud af det økonomisk. Og når staten er så venlig at levere den billige olie til dem til deres raffinaderier, kan de bruge den et andet sted, og så passer pengene for dem. Men for os som forbrugere er det selvfølgelig en dårlig idé, at vi har stillet os op i køen, hvor vi er ude af stand til at konkurrere med de store lande, samtidig med at vi også skal konkurrere med de internationale olieselskaber. Det er hul i hovedet, at en stat med et sådant underskud, som vi præsterer på vores budgetter, også går ud i den slags eventyr.

Preben Steen Nielsen (S):

Også jeg har sammenlignet hr. Arne Melchior's indlæg med hr. Maisted's, og jeg må sige, at selv som ateist foretrækker jeg hr. Arne Melchior's prædiken fremfor indholdet af hr. Maisted's politiske vurderinger.

Jeg skal i øvrigt bare gøre et par bemærkninger til nogle af de ordførere, hvis indlæg ikke er blevet kommenteret tidligere.

Hr. Arentoft anvendte en række meget stærke tillægsord, som næppe kan siges at være proportionale med kvaliteten af indlægget. Det, der undrer mig, selv i forhold til fremskridtspartiets energipolitik, er, at man ikke har forstået, at de gamle liberale principper om udbud og efterspørgsel ikke kan gøre sig gældende på energiområdet, som er undergivet en lang række restriktioner lige fra producentlandet til forbrugerlandet, og derfor må energipolitikken nødvendigvis føres ud fra helt andre principper, hvis man ønsker at leve op til den energipolitiske målsætning, som et bredt flertal i folketinget er tilhænger af.

Så er det hverken lykkedes for hr. Maisted eller for hr. Arentoft at sandsynliggøre, at der ved de aftaler, der er truffet, har været tale om nogen form for ødslen med de – som hr. Arentoft sagde det – surt sammenskrabede skatteyderpenge, som vi alle, næsten alle, betaler.

Fru Lone Dybkjær rejste en lang række spørgsmål vedrørende aftalen af mere teknisk karakter, som vi kan vende tilbage til på udvalgs mødet enten senere på dagen i dag eller i morgen afhængigt af debattens længde, men kom derudover med nogle bemærkninger om, at man fra ministerens side over for udvalget havde udvist en arrogant holdning. Nu er arrogance jo et relativt begreb, og man kan ikke afvise, at der eksempelvis i folketinget – selvfølgelig ikke nogle af de her tilstedeværende, men det er jo heller ikke alverden – var nogle, der fandt, at fru Lone Dybkjær's attituder i udvalget, i det omfang hun er dér, eller andetsteds er udtryk for arrogance. Men jeg vil godt bemærke, at i det samarbejde, der har været mellem energipolitisk udvalg og energiministerium og energiminister, har der ikke på noget tidspunkt været tale om, at minister og ministerium ikke har været indstillet på at tilvejebringe alle de oplysninger, som udvalget har bedt om, og at oplysningerne efter ministeriets etablering er tilvejebragt stadig hurtigere end tidligere, så jeg mener ikke, der er dækning for de synspunkter, fru Lone Dybkjær gav udtryk for.

Endelig vil jeg om den af hr. Arne Christensen foreslåede dagsorden sige, at den kan vi ud fra samme argumentation, som energiministeren anvendte, fra den socialdemokratiske folketingsgruppes side tilslutte os.